Ben Hur.

En Fortælling fra Kristi Tid

af

Lewis Wallace.

Nordamerikansk General, forhenværende Gesandt i Konstantinopel.

Paa Dansk ved **Vilh. Møller.**

Anden Bog.

(Fortsat.)

De gik hen til Brystværnet og blev staaende just paa det Sted, hvor Ben Hur just for mange Aar siden havde revet Teglstenen ned, som ramte Valerius Gratus.

„Har Du aldrig været i Rom?" spurgte Iras, som stod og smækkede Laasen paa et af sine Armbaand op og i.

„Nej", svarede Esther.

„Men Du har da ønsket at komme derhen, ikke sandt?"

„Nej."

„Uh! saa tomt et Liv at føre!" — — Men straks i næste Øjeblik lo hun, saa at det kunde høres ned paa Gaden. „Aa Du søde lille Enfold!" sagde hun; „de dunede Fugleunger i Øret paa Sfinksen derude i Memphis-Ørkenen ved omtrent lige saa meget som Du!"

Saa lagde hun imidlertid Mærke til, at Esther var saa paafaldende tilbageholden; og hun slog pludselig om og sagde i en indsmigrende Tone: „Saa! det var jo bare Spøg! Giv mig nu et Kys, — saa skal jeg fortælle Dig noget, som ingen andre ved."

Hun lo igen, og masterede derved det hurtige og skarpe Blik, hvormed hun mønstrede Esther. Hun sagde: „Kongen kommer!"

Esther saa forbavset op paa hende.

„Nazareneren, forstaar Du", vedblev Iras, „han, som Ben Hur har arbejdet saa længe for" — hun sænkede Stemmen endnu mere — „Nazareneren kommer hertil i Morgen, — og Ben Hur kommer allerede i Aften!"

Esther søgte at lade rolig; men uvilkaarlig slog hun Øjnene ned og blev rød i Hovedet . . . Der gled et triumferende Smil over Ægypterindens Ansigt.

„Her kan Du se hans Løfte!" — Hun trak et Brev frem under sit Bælte. — „Glæd Dig med mig, Veninde, han er her i Aften! . . . Og ved Tiberen staar der et Palads, værdigt en Konge, og venter paa sin Hersterinde . . . paa h a n s Hersterinde . . ."

Der lød raske Skridt nede paa Gaden. Hun bøjede sig ud over Brystværnet, saa ned, og trak sig saa hurtigt tilbage. „Lovet være Isis!" udbrød hun, „der er Ben Hur! At han skulde komme, ligesom jeg stod og talte om ham, — ja hvis ikke det er et godt Varsel, saa ved jeg ikke, hvad gode Varsler er! Kys mig, Esther, kys mig!"

Esther saa op: hendes Kinder brændte, Øjnene stød Lyn. Det var dog at stille hendes Sagtmodighed paa f o r haard en Prøve. Paa hende, den Livegnes Datter, havde han ikke tænkt, men til Ægypterinden kunde han skrive, hun kunde prale med hans Fortrolighed og gøre sig til af sin Magt over ham! . . . Esther spurgte: „Elsker Du h a m, eller elsker Du Rom?"

Ægypterinden traadte et lille Skridt tilbage, men bøjede saa, stolt, Hovedet helt ned til hende og spurgte: „Hvad kommer det Dig ved, Datter af Simonides?"

Det foer igennem Esther: „Han er min — —" Hun blev bleg, kom til at ryste og kunde ikke tale ud. Endelig sagde hun: „Han er min Faders Ven." . . . Tilstaaelsen om, at hun var hans Livegne, kunde hun ikke faa over sine Læber.

Iras smilte: „Naa ikke andet?" sagde hun. „Nej behold Du kun Dine Kys selv — jeg ved, hvor jeg faar dem, der smager bedre!"

Esther stod og saa efter hende, medens hun gik ned ad Trappen. Saa sank hun ned paa Hug, skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast i Graad. — —

En Timestid efter sad Balthasar, Simonides og Esther nede i Paladsets store Sal. Ben Hur kom ind sammen med Iras. Han gik først hen og hilste paa Balthasar, derefter vendte han sig om til Simonides; men i det samme fik han Øje paa Esther og studsede. Hun havde forandret sig saa meget, siden han havde set hende sidst! og han kom til at tænke, idet han saa hende, baade paa sine uopfyldte Pligter mod Moderen og Søsteren, som han stadig ikke havde fundet, og paa, hvad han i sin Tid havde følt overfor hende selv! Det varede dog kun et Øjeblik, — saa traadte han hen til hende og sagde:

„Fred være med Dig, kære Esther, og med Dig, Simonides! Herrens Velsignelse følge Dig, fordi Du har været den faderløse en saa kærlig Fader!"

Esther stod med nedslagne Øjne . . . Simonides svarede:

„Velkommen, Søn af Hur, i Dine Fædres Hus! Sæt Dig og fortæl os om Dine Vandringer og Anstrængelser og om den forunderlige Nazarener, hvem han er, og hvad han foretager sig. Sæt Dig her midt imellem os, saa at vi alle kan høre Dig."

Esther satte en Stol frem. — „Tak!" sagde Ben Hur høfligt.

Han satte sig og begyndte at fortælle, idet han henvendte sig til Balthasar og Simonides.

„Jeg har nu fulgt Nazareneren mange Dage og har set ham under de forskelligste Forhold. Og jeg er kommet til den Overbevisning, at skønt han er et Menneske ganske som jeg, saa er han dog mer end et Menneske."

„Hvad mener Du?" spurgte Simonides.

„Jeg mener — —"

Der kom nogen ind i Salen i det samme. Ben Hur vendte sig om, rejste sig og strakte begge Hænder frem: „Amrah! Amrah!" udbrød han.

Hendes gamle rynkede kaffebrune Ansigt lyste af Glæde, saa at det næsten blev smukt. Hun sank ned foran ham, slyngede begge Arme om hans Knæ og kyssede hans Hænder. Han strøg Haaret bort fra hendes Pande og kyssede hende paa Kinden. „Naa, Amrah", sagde han, „har Du stadig ikke hørt om dem? — er der slet intet Haab?"

Hun brast i Graad. — „Guds Villie ske!" sagde han saa og sukkede. Og man kunde høre af Tonefaldet, at i al Fald han havde opgivet Haabet om nogensinde at faa Moderen og Søsteren at se mere . . .

Han stod et Øjeblik med bortvendt Hoved og søgte at blive Herre over sin Sindsbevægelse. Saa satte han sig: „Kom her, Amrah", sagde han, „sæt Dig ved Siden af mig . . . Vil Du ikke? . . . Saa sæt Dig ved mine Fødder, da — for jeg har meget at fortælle mine Venner om en mærkelig Mand, der er kommet til Verden."

Amrah gik imidlertid hen ved Døren igen, satte sig paa Gulvet, med Ryggen op til Væggen, saadan saa hun kunde se paa ham hele Tiden, og foldede Hænderne om sine Knæ . . . Ben Hur fortsatte:

„Først maa I vide, at Nazareneren kommer her til Byen i Morgen for at besøge Templet, som han kalder sin Faders Hus. Der, siger man, vil han forkynde, hvad han agter at udrette. Saa i Morgen faar vi rimeligvis at vide, om Du, Balthasar, eller Du, Simonides, har haft Ret."

Balthasar spurgte med skælvende Røst: „Hvor skal jeg gaa hen for at faa ham at se?"

„Der bliver vist stor Trængsel. Jeg tror, det vilde være heldigst, om Du saa at komme op paa Taget over Salomos Forhal."

„Følger Du med os?"

„Nej. Jeg og mine Folk maa med i Processionen."

„Processionen?!" gentog Simonides. „Drager han op i Triumf?"

Ben Hur forstod hans Tankegang:

„Han har tolv Mand med sig", svarede han: „Fiskere, Landmænd, en Tolder, — lutter simple Folk. De rejser til Fods, bryder sig hverken om Blæst eller Regn eller Hede eller Kulde. Naar jeg saa dem gøre Holdt under Vejs for at spise eller hvile, mindede de mig mest om Hyrder, der skal hen til deres Hjorde. En Hofmand eller en Konge ligner ingen af dem. Kun naar Nazareneren blotter Hovedet for at tørre Sveden eller Støvet af, kan man se paa ham, at han er Læreren, Mesteren . . . Men hvad vilde I sige om et Menneske, der kunde forvandle Vejens Sten til Guld, og som dog blev ved at være fattig?"

„Er det ikke den Slags Mennesker, Grækerne kalder Filosofer?" spurgte Iras.

„Filosoferne har ikke saa stor Magt, mit Barn", sagde Balthasar.

„Jeg har set Nazareneren forvandle Vand til Vin", fortsatte Ben Hur.

„Vand til Vin!" udbrød Simonides. „Og han bliver ved at være fattig, siger Du?"

„Han ejer intet og misunder ingen, og han ynkes over de rige . . . Dog, det er endda det mindste!" vedblev Ben Hur. „Men hvad ville I sige om et Menneske, som raader over saadan Lægeboms-Kraft, at blot de Syge røre ved Sømmen af hans Kjortel, eller han lægger sin Haand paa dem, saa helbredes de?! Der var saaledes en spedalsk — —"

Amrahs Hænder gled fra Knæene ned hver til sin Side, og hun lyttede med aaben Mund . . .

„Det var i Galilæa. Den spedalske kom hen til Nazareneren og sagde: „Herre, hvis Du vil, saa kan Du gøre mig Urene ren!" Saa lagde Nazareneren Haanden paa den Spedalske og sagde: „Bliv ren, jeg vil det!" Og Manden blev saa rask som en af os, her sidder!"

Amrah havde rejst sig. Hun formelig rystede af Sindsbevægelse.

„En anden Gang", fortsatte Ben Hur, „kom ti spedalske paa en Gang til ham og faldt ned for ham og raabte: „Mester, forbarm Dig over os!" Han svarede: „Gaa hen og fremstil eder for Præsterne!" Og det skete, at da de vare under Vejs, forlod Sygdommen dem; kun deres Klædning mindede endnu om, at de havde været spedalske."

Amrah sneg sig ubemærket ud af Døren.

„I kan tænke eder", blev Ben Hur ved, „hvor stærkt et Indtryk disse og mange andre Oplevelser maatte gøre paa mig. Midt under al min Tvivlen og Uro og Forbavselse kom saa dette til: Som I ved, er Galilæerne heftige af sig og utaalmodige. Aar igennem havde de ventet paa, at han skulde erklære sig; vil han være Konge, hvorfor saa ikke lige saa godt straks? Legionerne var rede. Saa greb vi til Sværdet; og en Dag, da han lærte nede ved Søens Bred, kom vi til og vilde med Magt gøre ham til Konge. Men han blev borte for os, og da vi saa ham igen, var han i en Baad ude paa Søen. Alt, hvad der driver andre frem, og hvad de længes efter — Rigdom, Magt, kongelig Ære, — det bryder han sig ikke om, han viser det fra sig. Hvad siger Du til det, Simonides?"

Simonides sad længe tankefuld, med bøjet Hoved. Saa saa han op og sagde: „Herren være evig priset! Hans Profeters Ord staar fast. I Morgen skal I se, faar vi Klarhed." — —

Man blev siddende sammen til over Midnat og talte om Nazareneren og om alle de Undere, som Ben Hur vidste at fortælle, at han havde udført. Simonides holdt stadig fast ved s i n Udlægning af Profeterne, medens Ben Hur mente, at ogsaa Balthasar havde Ret: Nazareneren var efter hans Opfattelse baade (som Balthasar mente) Forløseren og (som Simonides mente) den tilkommende Konge.

„I Morgen vil det vise sig! Fred med eder!"

Det var de sidste Ord, Ben Hur sagde, før han brød op og begav sig tilbage til Bethania.

XI.

Det første Menneske, der den følgende Morgen gik ud gennem Faare-Porten, og det lige saa saare den var blevet lukket op, var Amrah. Portvægterne gjorde hende intet Spørgsmaal: de var vant til at se hende, selve Morgenen kom jo ikke regelmæssigere end hun.

Hun slog ind paa den Vej, som løb mod Øst og førte ned til Dalen. Oliebjergets mørkegrønne Skraaning var bedækket med hvide Telte, hvori Folk boede, som var kommet til Jerusalem i Anledning af Paaskefesten. Det var saa tidlig endnu, saa hun mødte ingen. Hun kom forbi Gethsemane, forbi Gravene ved Korsvejen, hvor en Vej svingede af til Bethania, forbi Siloah; hun var træt, satte sig en Gang paa en Sten for at puste ud, men rejste sig straks igen og hastede videre. Næsten uafbrudt mumlede hun hen for sig, og hun saa tidt over mod Bjerget: derovre var det alt begyndt at bages.

Endelig, da hun var naaet hen til de kongelige Haver, sagtnede hun sin Gang. Nu kunde hun se de spedalsktes uhyggelige Kvarter, der strakte sig langs Bjerget i den sydlige Ende af Hinnom-Dalen.

Skønt det var saa tidligt paa Dagen, var Ben Hurs Moder allerede oppe; hun sad uden for Indgangen til Hulen. Tirzah derimod sov endnu . . . Pludselig fik den spedalske Øje paa en Kvindeskikkelse, der kom hen imod hende. Hun dækkede hurtigt Hovedet til med sit Slør og raabte sit: „Uren! Uren!" Men i Dag agtede Amrah ikke paa Raabet: hun næsten løb og kom hen og faldt ned paa Knæ for sin ulykkelige Frue, og da Ben Hurs Moder stødte hende fra sig og trak Hænderne til sig, kyssede hun hulkende og smaasnakkende hendes Klæder.

„Men Amrah dog! hvad har Du gjort?" sagde Ben Hurs Moder. „Skal det være din Kærlighed til os, at Du viser Dig saa ulydig, saa utlog? Nu er Du fortabt og tør aldrig vende tilbage til — din Herre! Og vi — hvad skal der blive af os? Hvem skal nu bringe os Mad, hvor skal vi kunne opholde Livet? Aa Amrah, Amrah! hvor kunde Du dog?"

„Vær barmhjertig!" . . . hulkede Amrah.

„Havde Du været barmhjertig mod Dig selv, saa havde Du været barmhjertig mod os alle! Hvad skal der blive af os? Hvilte ikke Guds Vrede tungt nok over os i Forvejen?"

Tirzah var blevet vækket af den højrøstede Tale, og kom ud. Hun gik træt, forpint, var næsten blind. — „Er det Amrah, Moder?" spurgte hun.

Amrah vilde slæbe sig hen til hende . . . .

„Bliv, hvor Du er, Amrah!" raabte Moderen. „Jeg forbyder Dig at røre ved hende! Rejs Dig og gaa, før nogen ovre fra Brønden faar set Dig! . . . Ak, det er jo sandt, det er for sent! . . . Rejs Dig, siger jeg!"

Amrah blev liggende paa Knæ; hun løftede bedende Hænderne i Vejret. „Jeg har ikke været ulydig, Frue", sagde hun, „jeg kommer jo med godt Nyt!"

„Fra Judah?" spurgte Moderen ivrigt.

„Der er en undergørende Mand, som er i Stand til at hjælpe Jer. Han behøver kun at sige et Ord, saa bliver syge raske. Jeg vil følge Jer til ham."

„Aah, stakkels Amrah!" sagde Tirzah.

„Nej, nej!" indvendte Amrah hæftigt, „det er sandt, som jeg siger. Kom, — spild ikke Tiden! Han skal komme her forbi nu til Morgen, paa Vejen ind til Byen. Se, det er allerede Dag! Skynd Jer at spise, og følg saa med!"

Muligt, at Ben Hurs Moder allerede havde hørt om den undergørende Mand; thi Rygtet om ham var trængt ud til hver en Afkrog af Landet. — „Er det Messias, Du mener?" spurgte hun.

„Det er en Nazarener . . . Judah fortalte om ham."

„Judah? Er han hjemme? Har han sendt Dig herud?"

„Nej — han tror, I er døde! . . . Men han har selv set Nazareneren helbrede spedalske, det sagde han i Aftes. Den første Gang var det kun een, men den anden Gang var det hele ti spedalske. Og de kom sig allesammen!"

„Der var i gamle Dage en Profet, som helbredte en spedalsk", sagde Moderen tankefuldt. „Men han havde sin Magt fra Gud!" — Hun tav lidt, og tilføjede saa: „Hvis det var Messias! Jeg kan huske, at der blev talt saa meget om en Gang, at nu var han født. Det er længe siden, — han maatte være Mand nu. Og Judah siger, det er sandt?" — Det maa være Messias! . . . Skaf os lidt Vand, Amrah, og lad os spise. Saa følger vi med!"

Maaltidet var hurtigt forbi, og man begav sig paa Vej. Men hvor skulde man gaa hen? Amrah sagde, at Manden vilde komme fra Bethania; men derfra førte 3 Veje eller rettere Stier til Jerusalem: een over Oliebjerget, en anden ved Foden af det, en tredie forbi Forargelsens Bjærg. Der var vel ikke langt fra den ene til den anden Vej, men dog altid langt nok, til at de vilde gaa fejl af Manden, hvis han kom ad en anden Vej end den, de havde valgt. Det var let at mærke paa Amrahs Svar, at hun vidste ingen Besked. Saa maatte Ben Hurs Moder selv træffe Bestemmelse:

„Lad os gaa først til Bethphage", sagde hun. „Dersom Herren er os naadig, faar vi nok at vide der, hvorhen vi skal vende os."

De gik hen ad Tophet til og til de kongelige Haver. Da de kom ud paa Vejen, standsede de imidlertid. „Jeg tror", sagde Ben Hurs Moder, „at vi gør bedst i at holde os lidt afsides. Det er Festdag i Dag, der bliver fuldt af Folk paa Vejen. Naar vi gaar over Forargelsens Bjærg, undgaar vi Sværmen."

„Bjærget er saa stejlt, Moder", sagde Tirzah; „jeg har ikke Kræfter nok til at gaa den Vej."

„Heller ikke, hvis Du gaar Helbred og Liv i Møde, Barn? . . . Saa, nu begynder der at blive fuldt henne ved Brønden —, ser de os her, saa stener de os! Kom!"

Hidtil havde Amrah ikke rørt ved de spedalske. Men nu gik hun hen og lagde Armen om Livet paa Tirzah: „Støt Dig til mig", sagde hun; „saa gammel jeg er, er jeg stærk endnu! Og det er kun et lille Stykke Vej."

Bjærget laa fuldt af Sten; der var mange sammensunkne Huler og Ruiner; det var en streng Vej. Men da de endelig var naaet op paa Toppen og kunde se, i Nordvest, Templet og dets Gaarde og Sions mægtige hvide Taarne, — da var det, som i det mindste Moderen fik ny Kraft og nyt Mod:

„Se, Tirzah", sagde hun, „kan Du se Portens Guld-Plader skinne? kan Du huske, hvordan vi i gamle Dage plejede at gaa ind ad den? Aa, om vi kunde komme der igen! Og saa vort Hjem, — det kan ikke være langt derfra. Se der — der bag Taget over det Allerhelligste — der maa det være! Og Judah er der!"

De steg ned ad Bjærget. Tirzah blev imidlertid mer og mer udmattet, og tilsidst — nede ved Foden af Bjærget — sank hun sammen. „Jeg kan ikke mere! Lad mig blive liggende! Gaa I!" hviskede hun.

Moderen bøjede sig raadvild ned over hende. Hvad skulde de dog gøre? — I det samme saa hun en Mand komme gaaende hurtigt henne fra Øst.

„Tag Dig sammen, Tirzah!" bad hun. „Der kommer en henne, — maaske han siger os, hvor vi kan træffe Nazareneren."

„Du glemmer, Moder, — vi er urene!"

Der, hvor de stod, var Vejen ganske smal. Fulgte den kommende den Vej, maatte han gaa tæt forbi dem . . . Jo, han drejede ind paa Stien! . . . Da han var saa nær, at han kunde høre dem, raabte Moderen det lovbefalede: „Urene! vi er urene!" Men til deres Forbavselse blev han ved at gaa lige hen imod dem.

„Tag Dig i Agt! vi er urene! vi er urene!" gentog Ben Hurs Moder.

Han blev staaende, knap et Par Skridt fra dem: „Kvinde", sagde han, „jeg er dens Bud, der helbreder Skaller med et Ord. Jeg frygter Jer ikke."

„Er Du Bud for Nazareneren?"

„For Messias!" sagde han.

„Hvor er han? Hvad Vej kommer han?"

„Han er i Bethphage nu, og kommer denne Vej . . . Jeg skal hen og forkynde Folk i og udenfor Byen, at han nærmer sig. Fred være med Dig og med dine!"

Han gik videre — men betænkte sig straks og kom tilbage. „Det er sandt", sagde han, „Solen vil brænde hedt, inden Messias naar hertil. Jeg kan faa, hvad jeg behøver til at slukke min Tørst, inde i Byen; behold I det Vand, jeg har her! . . . Og vær saa ved trøstig Mod og anraab ham, naar han kommer forbi."

Han rakte Ben Hurs Moder en Græskar-Flaske fuld af Vand. Han satte den ikke fra sig paa Jorden, nej han gav hende den i Haanden!

„Er Du en Jøde?" spurgte hun forbavset.

„Ja — og en af hans Disciple, som lærer i Ord og Handling at elske sin Næste. Fred være med Eder — vær ved trøstigt Mod!"

Han gik videre, — og de søgte hen i Ly af et stort Klippestykke, som laa et lille Stykke fra Vejen. Der satte de sig, drak af Vandet og hvilte sig — — og ventede . . .

Ved den tredie Morgentime begyndte der at komme mange Folk, som gik i Retning ad Bethania og Bethphage. Og ved den fjerde Morgentime viste der sig en stor Folkehob paa Toppen af Oliebjærget. Der var flere Tusinde; alle gik de med en frisk afbrækket Palmegren i Haanden. Forbavset stirerede Ben Hurs Moder og hendes Ledsagere paa det uvante Syn, — indtil deres Opmærksomhed henledtes paa, at en anden stor Folkehob nærmede sig fra Øst.

„Der er han!" sagde Moderen. „De her foran os kommer fra Byen og gaar ham i Møde; den anden Hob følger efter ham . . . Hvordan var det, Amrah, at Judah sagde, de spedalske havde anraabt Nazareneren?"

„De raabte: Herre, forbarm Dig over os!"

„Og ikke videre? — Aa nej, det er jo ogsaa nok!"

Toget fra Øst kom langsomt nærmere. I Spidsen af det red en Mand med blottet Hoved og klædt helt i Hvidt. Udtrykket i Ansigtet var mildt; hans lange, gyldent brune Haar, der var skilt i Midten, saa her i det blanke Solskin næsten ud som en Glorie om hans Hoved. Han saa hverken til højre eller venstre, tog slet ikke Del i sine Omgivelsers skjønne Glæde. Bag efter ham var der et uoverskueligt Mylder af Mennesker, som jublede og sang.

„Det er ham, Tirzah!" sagde Moderen; „kom!" — Og de faldt paa Knæ derhenne ved Klippen.

Imidlertid havde Optoget, som kom inde fra Byen, gjort Holdt; man viftede med Palmegrenene og raabte og sang: „Hosianna, Du Davids Søn! Lovet være den, som kommer i Herrens Navn!" Raabet forplantedes fra Række til Række, ogsaa ovre i Nazarenerens Følge: som en Storm bruste det gennem Luften.

„Vi maa nærmere, Tirzah; her kan han ikke høre os!" sagde Ben Hurs Moder. Og de rejste sig og slæbte sig næsten helt hen til Vejen, og med Hænderne strakt op mod Himlen raabte de om Hjælp.

Saa var der Folk, som lagde Mærke til dem og saa, at det var Spedalske. „Urene! Urene!" blev der raabt. „Sten dem! — Slaa dem ihjel, de forbandede!"

Men Nazareneren red tæt hen til dem og saa medlidende ned paa dem . . .

„Herre, forbarm Dig over os! Du er jo den Messias, som Profeterne har lovet os."

„Dig ske efter Din Tro, Kvinde!" blev der svaret.

Folkesværmene — den inde fra Byen og den fra Bethphage — strømmede sammen om ham, og under Hosianna-Raab og Viften med Palmegrenene droges han bort . . . De spedalske blev liggende paa Knæ, mens Staren trak af Sted og forsvandt omme bag Bjerget. — „Aa, mit Barn, vi er frelste!" mumlede Ben Hurs Moder Gang efter Gang.

Og det var, som om Blodet fornyedes i dem: det strømmede hurtigere og stærkere og fyldte deres syge Legemer med en ubeskrivelig Følelse af smertefri Helbredelse. Og samtidig var det, ligesom der kom en ny Aand i dem, saa at de blev fulde af Haab og stille Glæde.

Der var en foruden Amrah, som holdt Øje med dem. Ben Hur havde været med i Toget; han havde hørt de Spedalsktes Bøn, og begærlig, som han var, efter at se med egne Øjne, hvor vidt Nazarenerens Magt gik, var han traadte til Side og var blevet staaende for at afvente, hvad der vilde ske. Atter og atter havde han hilst paa Mænd i Optoget — hans Galilæere, som under deres lange Overklædninger bar korte Sværd . . . Omsider kom en solbrændt Araber hen til ham med to Heste.

„Det er bedst, Du bliver her", sagde Ben Hur til ham. „Jeg maa ind i Byen; men jeg maa have Aldebaran i Nærheden, hvis jeg faar Brug for den."

Han klappede Hesten og vilde til at gaa videre, hen forbi de to spedalske Kvinder. Men idet han vendte sig om, kom tilfældig til at se hen til Klippestykket, der laa, og opdagede henne ved det en lille krumbøjet Kvindeskikkelse, som stod med Ansigtet i begge Hænder og græd. Det gav et Sæt i ham af Forbavselse. — „Saa sandt Herren lever!" udbrød han, „det er jo Amrah!" Og han kaldte højt: „Amrah! Amrah! hvad bestiller Du der?"

Hun kom løbende hen og faldt ned for hans Fødder og hulkede: „Aa Herre, Herre! Din Gud og min Gud — hvor han er god!"

En pludselig Anelse bragte ham til at sætte Amrahs Nærværelse her i Forbindelse med de to spedalske Kvinders. Han saa om efter dem, — hun, som havde talt med Nazareneren, stod lidt fra ham, med foldede Hænder og himmelvendte Blikke. Denne graahaarede Kvinde — skulde det være hans . . . ? Og den unge Pige ved Siden af . . . ? Næppe sig selv mægtig lagde han Haanden paa Amrahs Hoved og mumlede: „Amrah! er det — er det . . . ?"

(Fortsættes.)